

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Ἑκτος

Συνδρομὴ ἑτήσια: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν ἄλλοδαπῇ φρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους· καὶ εἶνε ἑτήσια.—Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

22 Ὀκτωβρίου 1878

ΠΑΝΟΜΟΙΟΥΤΥΠΟΝ ΤΗΣ ΥΠΟΓΡΑΦΗΣ ΤΟΥ
ΛΘΑΝΑΣΙΟΥ ΔΙΑΚΟΥ

*αθανασίου
διακού*

Ποτὲ τοῦ ἡλίου ἡ εὐμορφία, ποτὲ τῆς γῆς ἡ νεότης
 Κ' ἡ περηφάνεια τοῦ βουνοῦ, τοῦ δένδρου ἡ πρασινάδα
 Κ' ἡ λευθερία τοῦ ξηφτεριῦ, ποτὲ τόση γλυκάδα,
 Τόση κρυφὴ μοσχοβολία δὲν ἔχυσαν τριγύρω
 Ὡς τὸ Διάκο πού ψυχρακαῖα. Τυφλὴ καὶ μανιωμένη
 Τὸν ἐκοιλοῦσε ἡ Λιαπουριά.—Κεχρὶ παραδομένο
 Ὡς τὰ δόντια τοῦ νερόμυλου, τριμύψυχα βίμμενη
 Μὲς ὅς τὸ λαρύγγι ἐνὸς θεριοῦ, προσάνημα, ἀποκλάδι,
 Χλωροκοιμένο φρύγανο, πού τῶσοσκεν ἡ φλόγα,
 Ὁλόγυρά του ἐκύτταζε, σὰν νᾶθελεν ἀκόμα
 Νὰ καταπιῇ μὲ μιὰ ματιά, νὰ κρύψῃ ὅς τὴν ψυχὴ του
 Τὴν ἔρημ τὴν πατρίδα του κ' ἐκαί ὅς τὸν ἄλλον κόσμον
 Νὰ τήνε πάρῃ συντροφιὰ.—Ἐπέρασε ἀπ' τὸ νοῦ του
 Φτωχὴ, κακογεράματῃ κ' ἡ δύστυχὴ του ἡ μάνα
 Μὴν ἔρῃ ὥρα γιὰ φομὴ τὸ χερί της ν' ἀπλώσῃ,
 Καὶ μὴν πεθάνῃ νηστικῇ. Ἐπάγωσε ἡ καρδιά του
 Ὡς ἕνα κελιάσμα γλυκὸ, πλασμένο μ' ὄλα τ' ἄνωθι,
 Πού τρέψ' ὁ κῆπος τῆς ζωῆς, τοῦ φύρωσος ὅς τὰ χεῖλην.

«Γιὰ ἰδὲς καιρὸ πού ἐδιᾶλεξεν ὁ Χάρος νὰ μὲ πάρῃ
 Ὡς πᾶν θίξουν τὰ κλαριά, πού βγαίν' ἡ γῆ χορτάρι.»
 Αἰς κ' ἤθελε πρὶν ἀναβῆν ὅς τοῦ Πλάστῃ του τὸν κόρφο,
 Τῇ βραγιμένη του καρδίᾳ νὰ σχίσῃ γιὰ νὰ φύγουν
 Τῆς νεότητος του τάρωματα, πού δὲ χωροῦν ὅς τὸ μνημα.

Τὸν ἐπατοῦσαν τᾶλογα, κ' ἄγρια, μεθυσμένα
 Τόνε δαγκοῦν ὅς τὸ πρόσωπο. Τᾶγέρι φορτωμένο
 Φοβέριαι καὶ περιέγλα καὶ φλογισμένα χνώτα
 Τριγύρω του ἐκουφόραζε. . . Κάνενα χηλιδόνι
 Δὲ φαίνεται ὅς τὸν οὐρανὸ νὰ τὸν παρηγορήσῃ. . .
 Ὁ δρόμος ἀτελειώτος! . . . Δεξιὰ, ζερβιά του τοῖγος
 Ἀνταριασμένοι αἱ Γκείκιδες. . . Τοῦς ἀνακράξαι ὁ Διάκος. . .
 «Δὲν εἶν' κάνενας ἀπὸ σὰς καθάριος Ἀρβανίτης
 Ὡς ἐντρέπεται τῇ γύμνια μου, τὴν καταφρόνησί μου.
 Ὡς μού φυτέψῃ ψυχικὸ ὅς τὸ μέτωπο ἕνα βόλι; . . .»

Βουδαὶ δὲν ἐταράχτηκαν, τόνε θωροῦν μὲ τρόμο.
 Ἐφοῦσκων ὁ κατακλυσμός. . . Ὡς τὸ διάβα του ἕνας χτύπος
 Ἀκούστηκε μικρός . . . μικρός, σὰν νᾶθι ξεροτσάκη
 Τοῦ λύκου τᾶναστῆκωμα, σὰν νᾶθε ἀπλώσῃ χερί
 Ὡς τοῦ πιστολι τοῦ σκάνδαλο . . . Ἀνάμειξ' ἀπὸ τόσους
 Μήπως ἐξύπνησε κανεὶς, ὅπου ἦταν παλληκάρι; . .
 Ἐφανίστηκε ὁ Καλλήμπεης. . .

— Συλλί, ὅποιος κ' ἂν ἦται
 Τὸν ἔχω λάβει χάρισμα . . . εἶναι δικό μου ψῶνι . . .
 Μάθε το . . . κάτου τ' ἄρματα . . .

Καὶ σὰν τὴ νοχτερίδα
 Κολλάει ὅς τοῦ Διάκου τὰ μαλλιά. Ἐναῖφτουν αἱ φονιάδες.
 Ἀφόνει πάλ' ὁ θύροδος. Τρέχουν, πηδοῦνε, σκούζουν
 Κι' ἀποσταμένοι πλᾶκωτο! ὅς τοῦ βρουπακιοῦ τὸν ἴσκιον
 Ἀράζουνε καὶ στέκονται. Ἀκίνητος ὁ γύφτος
 Τὸ φοβερὸ τὸ σύνεργο ὅς τὰ χερία του ἐκρατοῦσε,
 Τοῦ Χάρου παραβλάσταρο, τοῦ τάρου σηματοῦρι.
 Ἐμπρός του, πῆσω του βαθεῖα, διχαλωτοὶ δύο ψήσταϊς
 Μπηγμένοι βρισκονται ὅς τὴ γῆ Ὁ πρῶτος ὅς τὸ κεφάλι,
 Ὁ δεύτερος ὅς τὴν ποδαριά. Σωρὸς γλωρὰ κλονάριαι,
 Καὶ θράκια πού ξεσπιθίζαν . . . Τὸ δέντρο παραστάτης.

«Πλάστῃ μεγαλοδύναμη! Χριστέ! παράλαβέ με.
 Ὡς βρέξῃ τὴ φλόγα μου δροσιὰ καὶ κάμε αὐτὴν τὴ στάχτη
 Ὡς πὸς θὰ ν' ἀφίσῃ τὸ κορμὶ τοῦ δούλου σου, Πατέρα,
 Ὡς νὰ μὴ τὴν πάρῃ ὁ ἄνεμος καὶ νὰ μὴ μείνῃ στετρα.»
 Εἶπε καὶ παραδόθηκε. Δεμένος ὅς τὸ δρομάρι
 Ὁ μάρτυρας σιγὰ σιγὰ, παρακαλεῖ τὴ φλόγα
 Μὲ τὸν καπνὸ τῆ σάρκα του, πούταν γυμνὴ νὰ κρύψῃ.
 Γυρίζει ὁ γύφτος τὸ σουβλί. . . Τὸ χερί του ἀνεμίδι. . .
 Κι' ὅταν ἐμένανε νεκρὰ κάμια φορά ἀπὸ δεῖλια
 Τᾶφωρεσμένα δάχτυλα καὶ τᾶφρυγεν ἡ πύρρι,
 Τότε ξυλταῖς καὶ σάλαγος, κεντήματα καὶ πέτραϊς.
 Φωνάζει κ' ὁ Καλλήμπεης. . .

— Παληόγερε, ἀνδρείεψου. . .
 Μέριασε ἐκεῖνο τὸ δαυλί. . . γιὰ ἰδὲς, ἀνάθεμά το
 Τὴ γλώσσαϊς ὅπου ἐπίταξε, καὶ πῶς τὸν ἔχει ζῶσει! . . .
 Ὡς τὰ δὸν βουφήξῃ γρήγορα. . . Ταράξου . . . μέριασε το. . .

Κι' ὅσο κ' ἂν ἐσπρωγνε ὁ φονεὶς τὸ μουστικὸ τὸ ξύλο
 Ὡς ὁ καπνὸς τὸν ἐπνιγε, τόσο θεριεῖτε ἡ φλόγα.
 Διῶχνει τὸ γύφτο ἡ ἀναλαμπὴ κ' ὁ κόσμος τρομασμένος
 Φεύγει τὸ στόμα τοῦ στοιγιοῦ. Ἀνάφτουν τὰ δεμάτια
 Πούσαν τριγύρω σωριαστά. . . Τοῦ βρουπακιοῦ τὰ φύλλα
 Φωτοκαρμμένα βεύουνε. . . Κάνενας δὲν ξανοίγει
 Πούναϊ τοῦ Διάκου τὸ κορμὶ ὅς αὐτὴν τὴ καταθύρα.

Κατακαθίζουν ἡ φωτιαῖς . . . τρέχουν σιμὰ μὲ φόβο. . .
 Ἀφαντο τᾶγο λείψανο! . . . Σκαλίζουνε τὴ στάχτη
 Μὴν εὑρουν ἕνα κόκκαλο, μὴ ἴδουν ἕνα σημάδι. . .
 Τίποτε! . . . δὲν πιστεύουνε. . . Σκάφτουνε, ξεδιαλέγουν
 Τὰ πεθαμένα κάρουνα. . . Τίποτε! . . . χτύπα, κέντα,
 Μὴ σπιθ' ἀστράφτει ἀπὸ τῆ γῆ. . . Σηκόνουνε τὰ μάτια
 Καὶ βλέπουν ἕνα φτερωτὸ, χρυσὸ δακτυλιδακί
 Πού ἀνέβαινε ὅς τὸν οὐρανὸ. . . Πότε, Θανάση, πότε;
 Ὡς νᾶρθῃ πάλε νὰ μᾶς βρῇ καὶ ποῖος θὰ τὸ φορέσῃ
 Τὸ φυλαχτὸ σου τᾶκριτό; . . . Πότε, Θανάση, πότε; . . .

Ῥαζίζονται, φύγουν τὰ θεριά. Κλεφτὰ, κλεφτὰ κ' ὁ γύφτος
 Χωνεῖ ὅς τὴν κουφάλα του. Κάνει δὲν ἀπομένει
 Παρ' ἡ ἀχτίδες τοῦ ἡλιοῦ, πού ἀσπάζονται τὸ μνημα.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗΣ.

Προσάνημα, ξηροὶ λεπτότατοι κλαδίσκοι, δι' ὧν
 ἀνάπτει τις φλόγα.

*
 Ἡ μήτηρ τοῦ Διάκου πρὸ ὀλίγων μόνων ἔτων ἐτελεύ-
 τησε. Καθ' ἣν δὲ ἔλαβον διαθεδιαῖωσιν, ὁ ἡρωϊσμός τοῦ
 υἱοῦ τῆς ἀντημεψιθῆ διὰ ἰσοβίου δωδεκαδράχμου συντάξεως!!

Σημαδοῦρι, ἐν γένει πᾶν τὸ τιθέμενον καὶ μακροῦθεν
 διακρινόμενον πρὸς διόγνωσιν ἐπικινδύνου τινος μέρους. Κυ-
 ρίως δὲ τὰ βυτία δι' ὧν σημειοῦνται αἱ ὑφαλοὶ χάριν τῶν
 διαπλεόντων τὰς θαλάσσας.

Διχάλα, ξύλον αὐτοφυῶς σχιζόμενον εἰς δύο διστωῶτα
 μέρη.
 Ψήστης, σιδηροῦν ἢ ξύλινον ἐργαλεῖον ὑπερείδον τὸν
 ὀβελόν.

*
 Δρομάρι, πᾶν ἐπίμηκες ξύλον ἐν εἰδεί λεπτῆς δοκοῦ.

Ἡ ἐκ τοῦ πλησίον λίαν ἐπαισθητὴ θερμότης καλεῖται
 πύρρη, ἢ δὲ ὑπερβάλλουσα τῆς φλογὸς λάμψις, ἕνα λαμπή.

Ῥεῖω ἐπὶ φύλλων, ἀνθέων ἢ τρυφερῶν καρπῶν ὅταν